

Beretning fra projektreisen i marts-april 2015

Elleve personer - heriblandt to bestyrelsesmedlemmer fra "Plant et træ i Himalaya" - rejste i slutningen af marts til Indien, dels for at besøge vores projekt i Himalaya, organisationen Bedstes Børnehjælps hjælpeprojekter i Delhis slumkvarterer, dels for at opleve Indien og nogle af alle de seværdigheder, som Indien er kendt for. For manges vedkommende var det deres første besøg i Indien, så forventningerne var store.

Programmet var først en uge i Delhi med besøg ved byens mange seværdigheder, bl.a. Lotustemplet, eller Bahrai templet som det hedder, bygget som en stor lotusblomst, Siktemplet, der indvendigt er forgyldt, og hvor man hver dag bispiser mange tusinde fattige mennesker. Begge steder byder man fremmede af alle religioner ind.

Gandhis sidste opholdsted, Smirith house, hvor han blev skudt af en af sine egne livvagter. Huset er i dag museum hvor Gandhis liv, og også Indiens nyere historie er fortalt i mange billeder og plancher. Old Delhi med basarerne og et inferno af mennesker og trafik blev oplevet fra en rickshawcykel med en lille tynd indisk mand, som aser af sted med et par store nordboer på bagsædet, næsten umenneskeligt, men han er glad og tilfreds, for nu har han tjent en ugeløn til familien.

Byen giver så mange muligheder for turist oplevelser, at man umuligt kan nå det hele på én tur, så der er meget at vende tilbage til.

Når man besøger Bedstes Børnehjælps projekter i slumkvartererne kommer man i kontakt med den laveste del af den indiske befolkning. Gennem den Indiske organisation Tara støtter B.B. skolegang til børn, sundhedsordninger til familierne og microlån til kvinder, der ønsker at starte en lille virksomhed eller forretning. Som et led i monitoreringen besøges alle projekterne ofte, mindst hvert andet år. Projektet med microlån har eksisteret i fem år, der er indtil nu langt over 300 kvinder, som har startet en lille forretning op på lån, 80 kvinder er lige nu i gang med at betale lånet tilbage, og et utal venter på, at der er penge til et lån til dem.

Går man igennem de små snævre gader, ind imellem husene opført af tilfældige materialer, ser man små bitte dagligvarebutikker, grøntsagsbutikker, slik og chips butikker og små systuer, som sælger deres produkter, de var der ikke for bare et par år siden.

Det er noget af et chok for de fleste af os danskere at opleve hvor dårlige kår mennesker lever under, og hvor lidt man kan eksistere for og med. Det overraskede rejsedeltagerne, at inderne på trods af fattigdommen, glade og stolte viste deres hjem frem, at børnene legede, sang og dansede og pjattede med os midt i al slummen.

At blive inviteret indenfor i hjemmene i slumkvarteret er en stor oplevelse

Pigerne elsker at danse Bollywooddance

Vi tilbragte to eftermiddage sammen med børnene i Taras børneprojekter. Børnene elsker at få besøg, de optræder og danser for os, og de får i anledning af besøget lidt slik og juice. Denne gang havde vi sjippetove med til børnene, og der opstod straks konkurrence om, hvem der kunne sjippe længst. Både piger, drenge og de voksne deltog under stor jubel, enten hvis man fejlede, eller hvis man sjippede længst.

Efter dagene i slumkvartererne venter en lang tur til et af verdens syv vidundere, Taj Mahal. Med en tur på næsten 6 timer i bus er det en to dages tur. Tara har gennem mange år støttet en lille landsby i området. Landsbyboerne er daglejere for store jordbesiddere og har derfor meget lidt at leve for.

Området er kendt for hånddekorerede "bangels" glasarmbånd, som alle indiske kvinder pynter sig med. Arbejdet med at fremstille og dekorere disse bangels udføres fortrinsvis af børn, som derved hjælper til med familiens overlevelse. Taras arbejde i området går ud på at få børnene i skole i blot nogle timer om dagen.

Næste dag besøges Taj Mahal, det er en stor oplevelse, som jeg slet ikke vil beskrive, det skal opleves.

En uge i Delhi med et meget intensivt program er slut, og vi skal med tog til Himalaya eller så langt som toget kan køre d.v.s. til Kathgodam. Afgangen fra Old Delhi Railways station er en oplevelse i sig selv. Selv midt om natten er der et inferno af mennesker, der med oppakninger af ubestemmelige kasser, kurve, dyr og sovende børn iler til deres tog.

Ind imellem ligger der overalt mennesker og sover. Det er en skøn blanding af hjemløse, gadebørn og rejsende, der måske skal vente flere dage på deres tog.

Klog af skade og måske mest på grund af min fremskredne alder, vælger jeg, at vi skal rejse på 1. klasse. Det vil sige, at vi sover i lukkede fire køjes kupeer. Det koster ca. 50 kr. ekstra, men de er givet godt ud.

Vi lander i Kathgodam kl. 5 næste morgen, hvor vores guide, bus og chauffør venter på os. Det går nu opad mod Sim Kotli, landsbyen som skal være vores base de næste tre døgn. Det er også området, hvor træplantningsprojektet er i gang.

Vi er nu lige først i april, det tidspunkt hvor vejret skulle være allerbedst. Rhododendron'erne blomstrer, temperaturen er tilpas, ikke for varmt og ikke for koldt, luften er klar og uden tågedis, det perfekte vejr til at se alle Himalaya bjergene i. Men, men, men! vejret i Himalaya er af lave, det var koldt, overskyet og regnvejr, virkelig heavy regn.

Jeg spurgte Krishna om, hvordan denne regn var i forhold til, når monsunen raser. Hun svarede at dette var regn i stråler, monsunregnen var som når man hælder spande ud over landskabet.

På hvedemarkerne, som var klar til at blive høstet, lagde kornet sig ned med endnu et stort tab for de fattige bønder.

Efter en hel dag i herbergets spisesal, indhyllet i tæpper og dyner med alle varmekilder tændt, trodsede selskabet vejret og begav sig op ad bjerget for at besøge landsbyerne og for at tilse de nyplantede træer.

Vejrguderne besluttede sig for at belønne initiativet og slukkede for regnen resten af dagen. Turen op ad bjerget sker ad smalle stier, hårdtrampet jord og sten, i vådt vejr lidt glatte. Det er altid en stor oplevelse at besøge landsbyerne, det er jo ikke hver dag, der lige kommer gæster. Der bliver budt på velfortjent og tiltrængt te, og husene bliver stolt vist frem.

Denne gang skulle nogle nyetablerede komfurer, som er doneret af Bedstes Børnehjælp, tages i brug. Maden er tidligere blevet tilberedt over et bål på gulvet i husets, oftest eneste rum. Røgen fordeler sig i hele rummet til stor skade for øjne og lunger for børn og voksne, der opholder sig der. De nye komfurer har en skorsten, så røgen slipper ud og husets beboere undgår gener.

Formålet med projektreisen til Himalaya er jo at tilse træplantningsprocessen.

Og hvordan står det så til med projektet? De midler, som indtil nu er tilsendt projektet, har ikke været tilstrækkelige til, at man har kunnet starte projektet i sin fulde udstrækning.

På grund af manglende midler har man undladt at foretage hegning. Der er i mindre grad gravet render og udført opsamlingsbassiner.

Man har valgt at udplante træerne fra egen planteskole samt de indkøbte planter på særlig udsatte steder, hvor risikoen for nedstyrtning er så stor, at tilplantningen ikke kan vente længere. Kvinderne har gravet huller, fyldt dem med kompost og plantet træerne.

Det blev vurderet, at planterne har klaret sig godt og vokser fint. Denne erfaring vil blive taget med i overvejelserne over det fremtidige projekt.

Efter tre dage med endnu en strabaserende vandretur i bjergene ved Sim Kotli, er det tid til at tilbringe den sidste nat i Binsar 2600 m oppe med fuld udsigt til alle Himalayas tinder.

Herberget er udgangspunkt for trekking ture og er absolut primitivt. Elektriciteten kommer fra en generator, som kun tændes meget kort tid, og kun når det er absolut nødvendigt, så oplysning sker med stearinlys, og det varme vand til morgentoiletet bliver leveret i en spand.

Oplevelsen af solopgangen over bjergtinderne næste morgen kl. 5 opvejer alle ubekvemmelighederne. Igennem et tæt skydække stikker Himalayas bjergtinder op. Lyset fra den opgående sol farver hele sceneriet lyserødt. En oplevelse, som alle sagde, var hele turen værd.

Desværre oplevede jeg ikke solopgangen denne gang, jeg opholdt mig under det tætte skylag i et haglvejr, som jeg aldrig før har set. Hagl i størrelsen fra ærter til romkugler lagde i løbet af en time et 40 cm dække over hele landskabet. Man må sige, at man her i Himalaya bestemt er i naturens vold.

Togturen tilbage til Delhi om dagen, igen på 1. klasse er en oplevelse. De Indiske statsbaner går slet ikke med tanker om at afskaffe stewardesserne, nej tværtimod får man på den fem timer lange togtur serveret mad og drikke hele tiden. Imens glider byer, slum og landskab forbi udenfor vinduet, meget tankevækkende.

Tilbage venter så den sidste store oplevelse - besøget ved Ganges. Dagen efter togrejsen kører vi i bus tilbage i næsten samme retning som vi lige kom fra. Rejsemålet er for os som for de mange pilgrimme byen Harridswar.

Efter 6 timers kørsel igennem det flade ørkenlandskab, som mennesker med flid har fået opdyrket med sukkerrørsmarker, sukkerkogier og teglværker, som det dominerende indtryk, når vi sidst på dagen byen Harridswar, som Ganges løber igennem.

Siddende på trapperne på begge sider af floden følger tusinder af almindelige indere og pilgrimme aftenbønnen. Både mænd og kvinder bader mere eller mindre påklædt i det kolde rene vand. De hinduistiske præster messer ud i højtalerne, imedens mørket falder på, og de levende lys tændes. Det hele slutter med, at de indkøbte lotusblomster med røgelse og levende lys sendes ud på Ganges for at frelse vores sjæl, for en kort tid i hvert fald.

Næste dag hjem til Delhi og med verdens største fly tilbage til Frankfurt og så til Danmark og et glas rent vand og en hotdog ved Lisbeths pølsevogn i Skanderborg.

Tak til alle jer Indiens-farere for godt selskab, Lene

